

höjd, kulle eller fjäll i det landet¹. Vidare berättas det i det fjerde kapitlet om samma underbara land, att örterna der voro glänsande som purpur, hade ljuf doft och rik blomstring; floder af honung runno åt alla håll i landet, som för öfrigt säges vara långsträckt och slätt. »Der var ett sådant solsken, att aldrig var der mörkt, och aldrig gåfvo föremålen någon skugga». Luften var stilla, men närmast marken fläktade det, för att vällukten skulle spridas². Detta land kallas *jörð lifanda manna*, ett uttryck, som påminner om det bibliska »de lefvandes land» och har sin motsvarighet t. ex. hos Otfrid v. 23 *lebentero richi*³. För öfrigt säges odödlighetsfältet ej vara detsamma som paradiset. Det är ett slags förgård till detta senare. Att konungen i Miklagård likväl ej hade så orätt, då han, tillfrågad af Erik om *Údåinsakr*, gaf till svar, att han trodde det vara detsamma som de kristnes paradis, torde framgå af följande paralleler.

Uti *Heilagra manna Sögur* påträffas åtskilliga beskrifningar utaf paradiset. Så säges det begränsas af en stor flod, öfver hvilken en svart dimma höjer sig. I Eriks saga talas det om en rök, som omger de resande, då de våga sig öfver floden och uppslukas af draken. Men på andra sidan floden, heter det, finnas fagra ställen, slätter höljda af de skönaste blomster med härlig doft⁴. På ett

¹ *Qðru megin árinna sá þeir land fagrt með miklum blóma ok gnótt hunánga ok kendu þaðan sætan ilm, þangat var hjart at líta, ongva sá þeir þar hæð né hól né fjall á því lande.*

² *Grösin hvít sem purpuri við sætum ilm ok myklum blóma ok flutu hunánglekir um alla vegu landzins, þetta land var langt ok slétt, sólskin var þar svá, at aldri var þar myrkt ok aldri bar skugga á. Logn var þar í loftu en lítill vindr á jörðu til þess at þá kenti hinn sæta ilm heldr en áðr. Jfr Rydbergs anf. arb. I s. 235 ff.*

³ Jfr *lifs heruð*, Biskupa Sögur II s. 10 och *í sjalfu lífs heraði*, Mariu Saga s. 536.

⁴ *En qðru megin árennar voro fagrir staðir ok vellir blómgaðir ollom enom fegrstom grösom ok vas þar ilmr dýrligr, anf. arb. I s. 250.*